

— Бъгай, че ще гръмне . . .

Миндилчето извърна погледъ назадъ и видѣ върху струпаното на браздата тръне единъ голѣмъ, зеленъ гущеръ . . .

— Охъ, какъ се изплашихъ! — рече той и заплюва въ пазвата си . . .

— Плашишъ се отъ сѣнката си. Кой знае, на коя крѣчма пждарѣтъ сега се е запилъ . . . Хайде, иди грабни любеницата, на самия край е, една едра, бѣла като тиква. Хайде, догдето нѣма никой!

Миндилчето завъртѣ погледъ настрани и като видѣ, че цѣлия край е пустъ, затича се до браздата, вдигна голѣмата любеница, но още не пристѣпилъ и крачка, единъ гласъ като куршумъ гръмна:

— Стой тамъ!

Изъ кукуруза излѣзе пждарѣтъ съ пушка въ рѣжа.

Мечката профуча като вѣтъръ къмъ селото, а Миндилчето не можа да се помръдне отъ мѣстото си. Любеницата бухна на земята.

— Ти какъ смѣешъ да влизашъ въ чуждъ бостанъ! — закрѣска сърдито бай Здравко пждарѣтъ. — Затова ли ходите съ биволитѣ, само пакостъ да правите на хората? Сто лева ще плати баща ти . . .

— Олеле, мамо-о-о . . .

— А-а-а, сега мамо! Я вземи парчетата и тръгвай! Ще те види и майка ти и баща ти, па и цѣлото село ще разбере, какъвъ си хубавецъ!

— Олеле-е-е!

— Мълчи! — Вдигна пушката пждарѣтъ и после се приведе, взе по-голѣмото парче отъ любеницата и, като го пѣхна въ рѣцетѣ му, грубо викна:

— Дръжъ! Ще го пренесемъ презъ селото и право въ общината! — И, като го блѣсна, добави: — хайде, тръгвай напредъ!

Въ това време, чули раздирателния ревъ, долетѣха откъмъ лещака Буболечката и другаритѣ му. Като ги видѣ, Миндилчето зарева още по-силно.

— Какво е станало бе, чичко Здравко? — изправи се прѣвъ Буболечката предъ пждаря.

— Ще ви кажа азъ какво, като ви забера, та всичкитѣ въ общината.

— Ама чакай, какво! — дотичаха и другитѣ, запѣхтѣни отъ силния бѣгъ.

— Кхж, кхж—захленча Миндилчето, като видѣ цѣлата дружина около себе си. — Азъ не съмъ виновенъ . . . Мечката ме накара . . .

— А къде е Мечката? — метна погледъ Буболечката.

— Оня избѣга, — отвърна пждарѣтъ. — Догде да хвана тоя, оня, димъ, да го нѣма. Офейка къмъ село, ама ще пипна и него. Хайде сега, тръгвай, момче, напредъ.

— А бе, чичко Здравко — изпречи се Буболечката, ти си добъръ човѣкъ, ха прости му сега.

— Какво? Да му простя ли? Я да мълчите, че и васъ ще подкарамъ.